

Hukukun üstünlüğü, katılımcı demokrasi veya eşitlik, insan hakları(kul hakları) ve bilgi ve teknolojiye ilerleme, bir ülkenin yapılanmasında ve teşkilatlanmasında önem arz eder hususlardır. Dini, felsefi düşünce ve ideolojiler asırlara göre değişmekle birlikte, her şeyin insan için yaratıldığını öngören, bireyi önceleyen anlayış, artık çağımızda toplumların yeniden yapılanmasında merkeze alınmaktadır. İlk ve orta asırlardaki inanç sistemlerindeki insan algısı Batı Avrupa da doğan Rönesans'ın etkisiyle büyük ölçüde değişmiştir.

Ancak çifte standartlar, ideolojik yaklaşımlar, menfaat ve hırs asırlar boyu dini ve felsefi düşünceleri, teoriden öteye geçirememişlerdir.

Kavga öylesine derinlerdedir ki hiç bitmeyeceğe benzer. Yeryüzündeki pastadan ne kadar büyük pay alırsa alsın, daha fazlasına hatta tamamına göz dikecektir insanoğlu... Kavga çok yönlüdür. Kültürel, ekonomik, siyasi ve dini.

Dini olan sadece dinler arası kavgadan da ibaret değil. Aynı dinin kendi mensupları arasında da çok acımasızca geçmiş, amansız kavgalara tarih şahit olmuş.

Dolaysıyla sorun insanın bizi kendisi...

Burada belki insanımızın, hem kendine hem de yekdireğine bakışını gözden geçirmesi evveleminde şart gibi gözüküyor.

Çünkü ötekine bakışımızda sorun var. Üstelik bu sorun çok büyük. Şu günlerde yaşadığımız, siyasi, toplumsal kavgalarımızı izleyelim, televizyondaki tartışmalara bakalım, objektifseniz, bunu görmememiz mümkün değil.

On dört asır önce söylenmiş şu söz, bütün dinlerin insana bakışını özetler gibi; “ kendinize yapılmasını istemediğin bir şeyi başkasına yapma”

Keşke hangi konuda olursa olsun, önce insan, önce insan onuru demeyi becerebilseydik!

Sosyal devlet dediğimiz, devletin her anlamda “ insan onuru'na yaraşır bir yaşam düzeyini sağlama oluşturma anlayışı değil midir?

Hangi insan dili, rengi, inancı ne olursa olsun. Yaratıcı karşısında eşit haklara sahiptir. Yine bütün dinlerde yaratılmışların en güzeli, en şerefli insanıdır.

Her şey insanda dürüldür çünkü,

Şeyh Galip “ Hoşca bak zatına kim zübde-i alemsin sen” diyerek, teşhisi koyar ortaya insan kaynaklı problemlere bu cümle bir ilaç gibidir.

Bu anlayış tek taraflı değildir elbette

Kendine “ alemin özü” olarak baktığı gibi, muhatabına hemcinslerine de aynı gözle bakmak zorundadır insan.

Kendi ne ise yekdireği de o çünkü... İnsan olmanın, fikri çilenin kaynağı olmalı bu düşünce Aynı değil ama bir olmanın, bir özü taşımanın nasıl bir farkındalığa dönüştüğünü ya da dönüştüreceğini bilmeli.

Görülecektir o zaman, Kürt- Türk Alevi- Sünni, inançlı inançsız ayırımı kalır mı?

Kalın Sağlıcakla!